

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **Ústecké šrouby, z. s.**, IČO: 04316509,
sídlem Velká Hradební 322/53, 400 01 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátkou JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D.,
sídlem Panská 895/6, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí
a zemědělství**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,

za účasti osob
zúčastněných na
řízení:

- 1) **Statutární město Ústí nad Labem**,
sídlem Velká Hradební 2336/8, 400 01 Ústí nad Labem,
- 2) **Stop tunelům, z. s.**,
sídlem Na Valech 813/3, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2017, č. j. 229/UPS/2017-6,
JID: 98762/2017/KÚÚK/Doč,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2017, č. j. 229/UPS/2017-6, JID: 98762/2017/KÚÚK/Doč, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, stavební odbor (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 6. 3. 2017, č. j. MM/SO/S/16503/2017/LaJ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo ve společném územním a stavebním řízení podle § 94a odst. 5, § 79, § 92 a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) rozhodnuto o umístění a povolení stavby „Novostavba RD EKORD 211jY15“, umístěné na pozemku p. č. „X“ v k. ú. „X“. Současně žalobce navrhl, aby soud zrušil prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce nesouhlasil s výkladem žalovaného stran § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tj. ohledně zásady koncentrace řízení, jelikož se žalovaný v napadeném rozhodnutí odmítl zabývat jeho odvolací námitkou týkající se přerušení migrační trasy zvláště chráněných druhů živočichů na dotčeném pozemku a z toho plynoucí nutnosti vydání rozhodnutí o udělení výjimky ze zákazů rušení daných živočichů, a to z toho důvodu, že žalobce danou skutečnost nenamítal v řízení před správním orgánem prvního stupně. Žalobce poukázal na to, že předmětnou námitku v řízení před správním orgánem prvního stupně vznesla osoba zúčastněná na řízení 2) ve svém vyjádření ze dne 23. 12. 2016. Konstatoval, že dle předmětného ustanovení správního řádu není nutné, aby předmětnou odvolací námitku v řízení před správním orgánem prvního stupně vznesl přímo odvolatel, ale postačí, namítne-li ji kterýkoliv další účastník řízení.
3. Namítal, že správní orgán prvního stupně dlouhodobě do výroků obdobných rozhodnutí toliko kopíruje vyjádření účastníků řízení, aniž by se jimi podrobně zabýval, což vede k rozpornosti jednotlivých podmínek uvedených ve výroku. V napadeném rozhodnutí podmínka č. 12 je nesrozumitelná a ve skutečnosti ani není podmínkou. Žalobce sdělil, že je porušením zásady rovnosti účastníků řízení, jestliže je v podmínce č. 19 uveden toliko odkaz na dodržování podmínek stanovených dokumentem, který ani není přílohou napadeného či prvostupňového rozhodnutí; rovněž zde není odůvodněno, proč je zde stanoveno, že opravy budou účtovány na vrub viníka a není možná odchylná úprava. Z výroku tedy nelze určit, jaký vliv budou mít stanovené podmínky na životní prostředí. Obdobného odkazujícího charakteru je i podmínka č. 16, která odkazuje na další rozhodnutí, která nejsou součástí napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Zdůraznil, že v podmínce č. 18 správní orgán prvního stupně nekriticky přejal tvrzení z vyjádření akciové společnosti, aniž by např. odůvodnil, proč nemohou dešťové vody zasakovat na cizím pozemku na základě věcného břemene a musí být likvidovány na pozemku investora. V podmínce č. 23 je opět toliko odkazováno na čtyři vyjádření, aniž by tato vyjádření byla součástí napadeného či prvostupňového rozhodnutí. Žalobce deklaroval, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, přičemž žalovaný se s namítanou nepřezkoumatelností nevypořádal v odvolacím řízení.
4. Dále žalobce sdělil, že před vydáním rozhodnutí o umístění stavby mělo být rozhodnuto o výjimkách ze zákazů u zvláště chráněných druhů živočichů s ohledem na ustanovení zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody“), což vyplynulo i z biologického hodnocení dotčeného

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pozemku ze dne 20. 3. 2015 (dále jen „biologické hodnocení“) založeného ve správním spise. Žalobce namítal, že absence výjimek ze zákazů zasahovat do biotopů a rušit živočichy představuje podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem ve smyslu § 90 písm. e) stavebního zákona. Konstatoval, že z biologického hodnocení vyplynulo, že dotčená lokalita je pro silně ohroženou ještěrku obecnou a slepýše křehkého vhodným biotopem. Žalobce podotkl, že u ohrožené ropuchy obecné sice biotop pro trvalý pobyt není vhodný, ale daný druh byl v době průzkumu prokázán, přičemž definičním znakem biotopu je i byť jen občasný výskyt. Zdůraznil, že smyslem ochrany biotopů je snaha o zlepšení stavu zvláště chráněných druhů a dosažení stavu, ve kterém již nebudou potřebovat zvláštní ochranu. Poukázal na skutečnost, že dle biologického hodnocení je reálné, že zvláště chráněné druhy budou přes dotčenou lokalitu migrovat, přičemž je podstatné pro zachování populace zvláště chráněných druhů živočichů migrační trasy chránit. Upozornil na rozdíl mezi ochranou migračních tras zvláště chráněných druhů živočichů a biokoridorů, které propojují jednotlivá biocentra.

5. Žalobce dále uvedl, že biologické hodnocení poukazuje na zakázaný zásah rušení zvláště chráněných druhů živočichů na okolních pozemcích vlivem hluku vzniklého v souvislosti se stavebními pracemi. Žalobce se rovněž ztotožnil s vyjádřením osoby zúčastněné na řízení 2) ze dne 23. 12. 2016.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že v řízení vedeném podle stavebního zákona vystupuje každý účastník sám za sebe a uplatňuje námitky směřující pouze k ochraně jeho práv. Žalobce však během správního řízení jako účastník nebyl aktivní a omezil se pouze na podání odvolání a správní žaloby. Dodal, že žalobce zájmy ochrany přírody a krajiny ve správním řízení nehájil a toliko se spokojil s tím, že námitku nutnosti vydání rozhodnutí o udělení výjimky podle zákona o ochraně přírody uplatnil v řízení před správním orgánem prvního stupně jiný účastník. Pokud tedy byla žalobci namítaná skutečnost známá, nic mu nebránilo ji v řízení uplatnit, přičemž požadavek koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu nelze zhojit tím, že danou námitku v řízení uplatnil jiný účastník. Dále žalovaný sdělil, že v odvolání žalobce namítal toliko nedostatečné odůvodnění podmínek pro provedení stavby, nikoliv irelevantnost podmínek a stanovení podmínek prostřednictvím odkazů na písemná vyjádření.
7. Žalovaný konstatoval, že žalobcem napadené podmínky se netýkají zajištění ochrany přírody a krajiny, přičemž případné stanovení podmínek přesahujících rámec § 115 odst. 1 stavebního zákona či pochybnosti o jejich vhodné formulaci nezpůsobují nezákonnost daného rozhodnutí. Takovýto postup žalovaný označil za formalistický.
8. Žalovaný sdělil, že nesouhlasí s žalobním tvrzením, že povolení předmětné stavby je podmíněno vydáním rozhodnutí o udělení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody. Podotkl, že si v rámci řízení vyžádal vyjádření Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, které stanovilo, že předmětný záměr do biotopů zvláště chráněných druhů nezasáhne, a proto není realizace navrhovaného záměru podmíněna předchozím povolením výjimky ze zákazu dle § 56 zákona o ochraně přírody. Upozornil, že žalobce uvedenou námitku neuplatnil v odvolání, a žalovaný se k ní tedy nemohl v odvolacím řízení nikterak vyjádřit. Závěrem konstatoval, že v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnil závěr, proč absence rozhodnutí o udělení výjimky ze zákazů dle § 56 zákona o ochraně přírody v daném případě neznamena nezákonnost ve smyslu § 90 písm. e) stavebního zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Replika žalobce

9. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, v níž sdělil, že jazykovým výkladem § 82 odst. 4 lze dojít k závěru, že novými skutečnostmi a návrhy důkazů bylo zamýšleno, že tyto vůbec nebyly vzneseny v prvostupňovém řízení, a správní orgán se tak k nim nemohl vyjádřit. Pokud však byla námitka některým účastníkem v prvostupňovém řízení uplatněna, nemohla být pro správní orgán nová. Upozornil, že žalovaný byl povinen k absenci rozhodnutí o výjimkách přihlédnout z úřední povinnosti. Žalobce poznamenal, že žalobní námitky týkající se stanovení irelevantních podmínek a podmínek stanovených prostřednictvím odkazu na jiný dokument pouze rozvádí odvolací námitku, tedy že podmínky rozhodnutí nejsou odůvodněny. Poukázal na podmínku č. 18 stanovenou ve výroku prvostupňového rozhodnutí, která může ovlivnit vodní režim dotčeného pozemku, a tudíž se zjevně dotýká zájmů, které žalobce hájí. Deklaroval, že podmínky 1 až 10 a 18 až 24 nejsou stanoveny na základě stanovisek dotčených orgánů. Žalobce sdělil, že pokud žalovaný považoval závěr biologického hodnocení o výskytu ještěrky obecné a slepýše křehkého za nedostatečně odůvodněný, měl možnost tato odůvodnění v odvolacím řízení doplnit.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení 1)

10. Osoba zúčastněná na řízení 1) soudu toliko oznámila, že v řízení bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení 2)

11. Osoba zúčastněná na řízení 2) ve svém vyjádření především uvedla, že smyslem zásady koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu je zajištění efektivity a hospodárnosti řízení, a tudíž je nepodstatné, zda námitku výskytu zvláště chráněných druhů živočichů v řízení před správním orgánem prvního stupně vznesl žalobce či jiný účastník řízení. Zdůraznila, že absence uvedených výjimek byla důvodem ke zrušení prvostupňového rozhodnutí v souladu s první větou § 89 odst. 2 správního řádu. Doplnila, že ve správním řízení nepodala odvolání, jelikož se ochraně přírody a krajiny věnuje toliko dobrovolnický a má omezené kapacity, přičemž s podanou žalobou se ztotožnila. Podotkla, že společné územní a stavební rozhodnutí nemělo být vydáno bez předchozího doložení platných a účinných výjimek z ochrany zvláště chráněných druhů živočichů ve smyslu § 50 a § 56 zákona o ochraně přírody.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

14. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že prakticky žádná z podmínek ve výroku prvostupňového rozhodnutí není odůvodněna a že žalovaný se s touto odvolací námitku žalobce nevypořádal. Tvrzenou nepřezkoumatelnost však soud neshledal. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). V této souvislosti soud dodává, že po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100).
15. Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostál, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky.
16. Žalobce by si měl uvědomit, že ve svém stručném odvolání ze dne 13. 3. 2017 toliko k nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí uvedl, že je podle jeho názoru nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože žádná ze stanovených podmínek není odůvodněna. Na takto stručně formulovanou odvolací námitku žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí adekvátně reagoval na straně 7, neboť konstatoval, že „[p]odmínkami pro umístění stavby stavební úřad zabezpečuje soulad stavby s ÚP, podmínky pro následnou projektovou přípravu stavby, požadavky vyplývající ze závazných stanovisek dotčených orgánů, napojení stavby na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, ochranu právem chráněných zájmů k nemovitostem a užívání stavby osobami s omezenou schopností pohybu a orientace (ust. § 9 odst. 2 vyhlášky č. 503/2006 Sb.). Ve stavebním povolení stavební úřad stanoví podmínky pro provedení stavby, kterými zabezpečí ochranu veřejných zájmů, popř. návaznost a provedení jiných podmiňujících staveb, dodržení obecných požadavků na výstavbu (ust. § 115 odst. 1 stavebního zákona). V odůvodnění rozhodnutí stavební úřad uvedl, že podmínky stanovil na základě závazných stanovisek dotčených orgánů, tento postup považuje odvolací orgán za dostačující“. Takové vypořádání výše zmíněné odvolací námitky žalobce považuje soud za dostatečné.
17. K souboru námitek týkajících se nedostatků podmínek č. 12, 16, 18, 19 a 23 uvedených ve výroku prvostupňového rozhodnutí soud uvádí následující. Správní orgán prvního stupně i žalovaný při formulaci podmínek územního a stavebního rozhodnutí vycházeli především z podkladů poskytnutých jim jinými správními orgány a právníckými osobami, a tudíž není nikterak nesprávný postup, jestliže jsou závěry těchto subjektů promítnuty do podmínek prvostupňového a napadeného rozhodnutí za předpokladu, že v řízení nebyly

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nikterak zpochybněny. Soud zdůrazňuje, že v průběhu správního řízení žádný z účastníků, a to ani žalobce, ani osoba zúčastněná na řízení 2) proti podmínkám stanoveným v prvostupňovém rozhodnutí nijak nebrojili. Za takového stavu považuje soud stručné odůvodnění ze strany správních orgánů ohledně podmínek řízení za dostačující. Ani z tohoto důvodu nelze rozhodnutí správních orgánů, která z hlediska soudního přezkumu tvoří jeden celek, považovat za nepřezkoumatelná. Soud považuje požadavek žalobce, aby každou podmínku stanovenou v rozhodnutí musel správní orgán prvního stupně podrobně odůvodnit (v prvostupňovém rozhodnutí je celkem 24 podmínek), za nepřiměřený a neodůvodněný, neboť u každé podmínky bylo vždy uvedeno, na základě jakého stanoviska dotčeného orgánu či konkrétní právnické osoby byly podmínky stanoveny.

18. Soud souhlasí se žalobcem v tom, že v podmínce č. 12 prvostupňového rozhodnutí, ve které je převzato vyjádření Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru životního prostředí, ze dne 30. 1. 2017, č. j. MM/OŽP/OOS/2828/2017/Zaj, není obsažena prakticky žádná podmínka pro provedení stavby, nýbrž jde převážně o konstatování a rekapitulaci zjištěných skutečností ve správním řízení. Jde tak o nadbytečnou část výroku prvostupňového rozhodnutí, což však nemůže mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a nemůže představovat důvod, pro který by měl soud přistoupit ke zrušení rozhodnutí správních orgánů.
19. Žalobce rovněž namítal, že podmínky č. 16, 19 a 23 v prvostupňovém rozhodnutí pouze odkazují na dokumenty, které ale nejsou součástí prvostupňového nebo napadeného rozhodnutí, a tudíž není z prvostupňového rozhodnutí seznatelné, jaké konkrétní podmínky byly stanoveny. K této námitce soud konstatuje, že je pravdou, že uvedené body výroku jsou odkazujícího charakteru a byly plně převzaty z vyjádření Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru dopravy a majetku, ze dne 9. 12. 2016, a souhlasu s činností a umístěním stavby v ochranném pásmu podzemního vedení společnosti ČEZ Distribuce, a. s., ze dne 1. 6. 2016. Podstatné však je, že uvedené podmínky odkazují na podklady, které jsou založeny ve správním spise a účastníci správního řízení, kterými byli i žalobce a osoba zúčastněná na řízení 2), měli možnost do správního spisu nahlédnout [osoba zúčastněná na řízení 2) tak učinila dne 12. 12. 2016 a 20. 2. 2017] a s obsahem uvedených podkladů (podmínek) se seznámit a případně brojit proti jejich podstatě. Z tohoto důvodu dané vyjádření a souhlas nemuseli být přílohou prvostupňového rozhodnutí. Požadavek žalobce, aby veškerá vyjádření či souhlasy dotčených subjektů, na jejichž základě byly do prvostupňového rozhodnutí včleněny podmínky pro provedení stavby, byly přílohou prvostupňového rozhodnutí, by navíc nebyl ani přiměřený a znamenal by výrazný nárůst rozsahu prvostupňového rozhodnutí. Není tak důvodná námitka žalobce, že podmínky byly ukládány zcela mimo text prvostupňového rozhodnutí a že by byla porušena rovnost účastníků řízení.
20. Soud se poté zabýval námitkou týkající se zásady koncentrace ve správním řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, podle níž se žalovaný odmítl zabývat odvolací námitkou žalobce týkající se přerušení migrační trasy zvláště chráněných druhů živočichů na dotčeném pozemku a z toho plynoucí nutnosti vydání rozhodnutí o udělení výjimky ze zákazů rušení daných druhů zvláště chráněných druhů živočichů, a to z toho důvodu, že žalobce danou skutečnost nenamítal v řízení před správním orgánem prvního stupně.
21. Dle § 82 odst. 4 správního řádu k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.

22. Soud předně konstatuje, že žalovaný k dané odvolací námitce žalobce uvedl, že se jí nemůže zabývat, protože ji žalobce neuplatnil v řízení před správním orgánem prvního stupně. Soud zdůrazňuje, že aplikace § 82 odst. 4 správního řádu v tomto případě není přílehavá, neboť toto ustanovení se týká toliko uplatňování nových skutečností (tzv. skutkových novot) a důkazů v odvolacím řízení, a nikoliv námitek vztahujících se k nesprávnému právnímu posouzení věci, jako tomu bylo v nyní posuzovaném případě. Žalobce výše uvedenou námitkou netvrdil žádné nové skutečnosti, ani nenavrhoval provést nové důkazy, nýbrž namítal, že vydání prvostupňového rozhodnutí mělo předcházet vydání rozhodnutí o udělení výjimky ze zákazu zvláště chráněných druhů živočichů ve smyslu § 56 zákona o ochraně přírody. V tomto ohledu je názor žalovaného nesprávný. Nicméně je nutné konstatovat, že i přes svůj nesprávný názor žalovaný otázku přerušení migrační trasy zvláště chráněných živočichů hodnotil, když zdůraznil, že pokud bude provedeno opatření vyžadované Magistrátem města Ústí nad Labem, odborem životního prostředí, (tj. zábrany zamezujících vniknutí drobných organismů na pozemek dotčený stavbou) ještě v zimním období, tzn. v období, kdy se na pozemku dotčeném stavbou nemohou zvláště chráněné druhy živočichů vyskytovat, nepředstavuje navrhovaný záměr zásah ve smyslu § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny (srov. strany 5 a 6 napadeného rozhodnutí). Jelikož se žalovaný otázkou přerušení migrační trasy zvláště chráněných živočichů věcně zabýval, nedošlo k dotčení subjektivních práv žalobce. Soud tedy shledal námitku týkající se nesprávné aplikace zásady koncentrace řízení důvodnou, nicméně nejedná se o vadu řízení, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí a pro kterou by měl soud rozhodnutí žalovaného zrušit.
23. Dále soud hodnotil námitku žalobce týkající se přerušení migrační trasy zvláště chráněných druhů živočichů (ještěrka obecná, slepýš křehký, ropucha obecná) na dotčeném pozemku spolu s rušením stavebním hlukem živočichů sídlících na sousedním pozemku a z toho plynoucí nutnosti vydání rozhodnutí o udělení výjimky ze zákazů daných zvláště chráněných druhů živočichů ve smyslu § 56 zákona o ochraně přírody. Dle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody výjimky ze zákazů u památných stromů a zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů podle § 46 odst. 2, § 49 a 50 v případech, kdy jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody, nebo v zájmu ochrany přírody, povoluje na žádost toho, kdo zamýšlí uskutečnit škodlivý zásah, orgán ochrany přírody. U zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů, které jsou předmětem ochrany podle práva Evropských společenství, lze výjimku podle věty první povolit jen tehdy, pokud je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 2, neexistuje jiné uspokojivé řešení a povolovaná činnost neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska ochrany. V pochybnostech o škodlivosti zamýšleného zásahu lze požádat o poskytnutí předběžné informace podle správního řádu.
24. V hodnocení této námitek se soud ztotožňuje s hodnocením žalovaného uvedeným na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, v daném případě existovala pochybnost o škodlivosti zamýšleného záměru, a proto byl Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, požádán o poskytnutí předběžné informace v tomto směru, kterou poskytl nejprve prostřednictvím konzultace dne 6. 2. 2017 a poté písemně interním sdělením ze dne 15. 5. 2017 (dále jen „interní sdělení“). V interním sdělení bylo konstatováno, že navrhovaný záměr není zásahem ve smyslu § 50 zákona o ochraně přírody, jelikož bylo provedeno opatření vyžadované Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Magistrátem města Ústí nad Labem, odboru životního prostředí, tj. byly instalovány pevné zábrany zamezující vniknutí drobných organismů na pozemek dotčený stavbou ještě v zimním období, tedy v období, kdy se na pozemku dotčeném stavbou nemohou zvláště chráněné druhy živočichů vyskytovat. Nutno podotknout, že Magistrát města Ústí nad Labem, odbor životního prostředí, založil své stanovisko ze dne 30. 1. 2017 s výše uvedeným doporučením na biologickém hodnocení předmětných pozemků z března 2015, ze kterého především vyplynulo, že užší vazbu na plochu pro výstavbu nemá žádný ze zvláště chráněných druhů živočichů zde zastižených či známých. Zvlášť chráněné druhy živočichů zasluhující pozornost se vyskytují v soustředěném množství toliko na sousedním pozemku p. č. „X“. Požadovaná instalace pevných zábran je ve správním spise doložena podáním ze dne 20. 2. 2017 s příloženými fotografiemi z dotčeného pozemku. Z výše uvedeného je tedy patrné, že předmětný záměr stavby rodinného domu nepředstavuje zásah ve smyslu § 50 zákona o ochraně přírody, jelikož byla provedena instalace uvedených zábran na dotčeném pozemku, a nevyžaduje udělení výjimky ve smyslu § 56 zákona o ochraně přírody. Soud tedy shledal uvedenou žalobní námitku nedůvodnou.

25. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.
27. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení nebyly soudem osobám zúčastněným na řízení uloženy žádné povinnosti. S ohledem na zavedenou praxi krajských soudů a Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 19. 8. 2016, č. j. 4 As 56/2016-53, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 3 As 85/2015-8, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 3 As 220/2015-49, ze dne 16. 12. 2015, č. j. 4 As 223/2015-43, ze dne 6. 10. 2015, č. j. 8 As 171/2014-67, nebo ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 As 43/2015-49) soud v dané situaci nezahrnul vypořádání nákladů řízení osob zúčastněných na řízení 1) a 2) do výroku a zabýval se jím toliko v odůvodnění tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 28. dubna 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)